

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **S.**, a.s., so sídlom v L., zastúpeného JUDr. M., advokátom so sídlom v L., proti odporcovi **J.**, s.r.o., so sídlom v B., o zaplatenie **178 479,20 Sk**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 8 C 50/2006, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 10. mája 2007, sp. zn. 30 Co 103/2006, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Žiline z 10. mája 2007, sp. zn. 30 Co 103/2006 v napadnutom zmeňujúcom výroku vo veci samej v zmeňujúcom výroku o trovách prvostupňového konania ako aj v súvisiacom výroku o trovách odvolacieho konania a vec v rozsahu zrušenia vracia odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 25. októbra 2006, č.k. 8 C 50/2006-115 odporcovi I/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 178 479 Sk so 6% úrokmi z omeškania ročne od 14. februára 2006 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, II/ v časti o zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy 44 619,80 Sk od 15. júna 2005 do zaplatenia, zo sumy 44 619,80 Sk od 15. júla 2005 do zaplatenia, zo sumy 44 619,80 Sk od 13. augusta 2005 do zaplatenia a zo sumy 44 619,80 Sk od 21. septembra 2005 do zaplatenia konanie zastavil, III/ odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania v sume 40 470 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet advokáta JUDr. M.. Rozhodol tak po zistení, že účastníci dňa 31. marca 2004 uzavreli zmluvu o nájme nebytových priestorov nachádzajúcich sa v hoteli B. na Ulici P. na dobu neurčitú, výška nájmu bola dohodnutá sumou 41 666,60 Sk + DPH mesačne a splatná do desiatich dní odo dňa doručenia faktúry. Vzhľadom k tomu, že zmluva o nájme nebytových priestorov bola uzavretá v rozpore § 3 ods. 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov účinného do

30. júna 2004 bez predchádzajúci súhlasu obce, navrhovateľ sa žalobným návrhom domáhal zaplataenia žalovanej istiny z titulu vydania bezdôvodného obohatenia (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktoré odporca získal užívaním predmetných nebytových priestorov bez právneho dôvodu v období mesiacov máj - august 2005, ktorého výšku súd ustálil vo výške nájomného dohodnutého v uvedenej zmluve, a to 44 619,80 Sk mesačne. Súd nepovažoval za dôvodnú obranu odporcu, ktorý žiadal započítať vynaložené investície na opravu nebytových priestorov, keďže vykonaným dokazovaním mal preukázať, že opravami vykonanými odporcom k zhodnoteniu prenajatých priestorov nedošlo. Odporca v prenajatých priestoroch namontoval mreže, natrel steny červenou farbou, nalepil priemyselné koberce, ktoré znehodnotili pôvodnú krytinu, vybudoval jedno WC pre zamestnancov, s čím navrhovateľ nesúhlasil a pre účely herne, ktorá sa tu mala prevádzkovať, pridal zásuvky a šesť lúč, novú elektroinštaláciu nerobil. Podľa názoru súdu tieto drobné úpravy odporca vykonal iba z estetického hľadiska v záujme prevádzkovania herne v týchto priestoroch. Z uvedených dôvodov okresný súd považoval žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 178 479 Sk za dôvodnú. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka priznal navrhovateľovi aj úroky z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/95 Z.z. vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS k prvému dňu omeškania. Keďže navrhovateľ v priebehu konania zbral späť návrh v časti úrokov z omeškania, súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úroky z omeškania od 14. februára 2006 až do zaplataenia vo výške 6 %. Vo zvyšnej časti podľa § 96 ods. 1 O.s.p. konanie zastavil. Rozhodnutie o trovách konania súd odôvodnil § 142 ods. 3 O.s.p. a priznal navrhovateľovi náhradu trov konania v plnej výške vzhľadom na jeho neúspech iba v nepatrnej časti, t.j. v časti o zaplataenie úrokov z omeškania z jednotlivých splátok nájomného.

Krajský súd v Žiline konajúc o odvolaní účastníkov rozsudkom z 10. mája 2007, sp. zn. 30 Co 103/2006 rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výroku, ktorým bola uložená odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 178 479 Sk so 6 % úrokmi z omeškania ročne, počítanými od 14. februára 2006 až do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zmenil tak, že návrh navrhovateľa v tejto časti zamietol. Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti vo výroku o trovách prvostupňového konania zmenil tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy konania v sume 10 704 Sk do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd nariadil opravu rozsudku Okresného súdu Martin z 25. októbra 2006 č.k. 8 C 50/2006-115 v časti výroku II., ktorým súd zastavil konanie v časti úrokov

z omeškania, a to tak, že správne má tento výrok znieť: „v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 6 % ročne, počítaných zo sumy 44 619,80 Sk za obdobie od 15.6.2005 do 13.2.2006, zo sumy 44 619,80 Sk za obdobie od 15.7.2005 do 13.2.2006, zo sumy 44 619,80 Sk za obdobie od 13.8.2005 do 13.2.2006, zo sumy 44 619,80 Sk za obdobie od 21.9.2005 do 13.2.2006 súd konanie zastavuje“. Zároveň vyslovil, že rozsudok Okresného súdu Martin z 25.10.2006 č.k. 8 C 50/2006-115 v časti výroku II. o čiastočnom zastavení konania presne špecifikovanom v predchádzajúcom odseku výroku tohto rozhodnutia ostáva nedotknutý. V odôvodnení zmeňujúceho rozsudku poukázal na § 120 ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva procesná zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Navrhovateľ má v konaní povinnosť preukázať tak základ, ako aj výšku nároku uplatneného žalobou. Hoci základ uplatneného nároku bol v prejednávanej veci nepochybne zistený, nebolo tomu tak v prípade jeho výšky. Majetkovým vyjadrením bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka) je v danom prípade peňažná čiastka, ktorá zodpovedá čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie vecí, spravidla práve formou nájmu, ktorú by bol nájomca povinný plniť podľa platnej nájmovej zmluvy; dôvodne sa teda táto náhrada porovnáva s obvyklou hladinou nájomného v danej lokalite a v danom čase. Preto bolo povinnosťou navrhovateľa označiť a predložiť dôkazy, ktoré by objektívne preukázali súdu aj výšku nároku uplatneného žalobou, tak, aby zodpovedala čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie porovnateľnej veci vo forme nájmu. Podľa názoru odvolacieho súdu len samotná zmluva o nájme nebytových priestorov uzavretá účastníkmi 31. marca 2004 (z ktorej vychádzal súd prvého stupňa) takým dôkazom o výške uplatneného nároku nie je, a to z dôvodu absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu. Ani jeden z predložených dôkazných prostriedkov nebol spôsobilý zobjektivizovať výšku nároku uplatneného žalobou a iné dôkazné prostriedky navrhovateľ na túto okolnosť súdu nepredložil, čo viedlo k zmene napadnutého rozsudku a zamietnutiu návrhu v celom rozsahu. Pokiaľ ide o skutočnosti uvádzané odporcom v odvolaní ohľadne jeho investícií vložených do prenajatej nehnuteľnosti, v tomto smere sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil so závermi okresného súdu. Odporca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdených skutočností a navyše, všetky doklady, týkajúce sa jeho investícií do prenajatých priestorov, predložil vo fotokópii, ktorá nie je dôkazným prostriedkom v zmysle § 125 O.s.p., pretože nespĺňa náležitosti listiny vymedzené v § 129 O.s.p., preto nemá samostatne ani postavenie nepriameho, podporného dôkazu. Na základe údajov vyplývajúcich z fotokópie určitej listiny možno hovoriť o dôvodnom predpoklade, ktorý však na získanie preukaznej schopnosti relevantnej v súdnom spore musí byť verifikovaný ďalšími

dôkazmi (napr. akceptáciou - odobrením údajov druhou stranou v spore - § 120 ods. 3 O.s.p.), pričom iniciatíva pri „verifikácii fotokópie“ musí vychádzať od účastníka, ktorý ju predložil a nemá ísť o aktivitu súdu. V danej veci navyše dôveryhodnosť predložených fotokópií spochybňuje aj fakt, že sa v nich nachádzajú aj doklady o zakúpení kvetov a podobne. Odvolací súd preto považoval tvrdenia odporcu v tomto smere len za účelovú obranu v spore. V dôsledku zmeny napadnutého rozhodnutia odvolací súd podľa § 220 O.s.p. zmenil napadnuté rozhodnutie aj vo výroku o trovách konania tak, že v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. s použitím § 146 ods. 2 vety prvej O.s.p. priznal odporcovi náhradu trov prvostupňového konania vo výške 10 704 Sk, ktorá predstavuje súdny poplatok zaplatený za podaný odpor proti platobnému rozkazu. Navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal, keďže jeho advokát Mgr. E., ktorý ho pôvodne zastupoval, trovy nevyčíslil v súlade s § 151 ods. 1 O.s.p. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 vety prvej O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi nepriznal ich náhradu proti navrhovateľovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal, keďže odporca v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nevzniesol procesný návrh na ich uplatnenie a ani jeho pôvodný advokát súdu nevyčíslil trovy právneho zastúpenia za odvolacie konanie v súlade s uvedeným zákonným ustanovením.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 238 ods. 1 O.s.p. a jeho dôvodnosť § 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Trval na tom, že v konaní preukázal tak základ ako aj výšku nároku uplatneného žalobou, ktorá bola preukázaná výškou mesačného nájomného dohodnutého s odporcom v písomnej zmluve o nájme nebytových priestorov, ktorú uzavreli s odporcom 31. marca 2004. Hoci je táto zmluva absolútne neplatná, účastníci v nej jasne deklarovali výšku uplatňovaného nároku, pričom odporca ani raz v priebehu celého konania na prvostupňovom súde nárok uplatňovaný v žalobe nerozporoval, považoval tento nárok za objektivizovaný, zodpovedajúci čiastkam vynakladaným obvykle v danom mieste a čase za užívanie porovnateľnej veci vo forme nájmu. Navrhovateľ predložil súdu dôkaz, a to zmluvu o nájme nebytových priestorov z 31. marca 2004, z ktorej súd nepochybne zistil výšku nároku uplatneného žalobou. Prvostupňový súd správne zistil a vyhodnotil tento dôkaz a dospel k správne záveru, jeho rozsudok je vecne správny, vydaný na základe objektívne zisteného skutkového stavu, je preskúmateľný a zrozumiteľný. Z odôvodnenia je zrejmé, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval a ako vec právne posúdil. Správne ustálil aj výšku bezdôvodného obohatenia získaného odporcom užívaním

nebytových priestorov vo výške dohodnutého nájomného za nájom nebytových priestorov, a to mesačne po 44 619,80 Sk za mesiace máj, jún, júl a august 2005. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie je opodstatnené.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to dovolací súd predovšetkým skúmal, či v konaní nedošlo k uvedeným vadám konania, ich existenciu (v dovolaní nebola ani tvrdená) ale nezistil.

Z dovolania je zrejmé, že za základ tohto opravného prostriedku je dovolateľom považovaný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (t.j. nesprávne právne posúdenie veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo získané na jeho úkor odporcom užívaním jeho nebytových priestorov bez právneho dôvodu (vzhľadom k tomu, že zmluva uzavretá účastníkmi o nájme týchto priestorov je neplatným právnym úkonom). Bezdôvodné obohatenie je v Občianskom zákonníku

konštruované ako záväzkový právny vzťah medzi tým, kto sa na úkor iného obohatil, a tým, na úkor koho došlo k bezdôvodnému obohateniu. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka) tomu, na úkor koho sa získal (§ 456 Občianskeho zákonníka). Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením; ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada (§ 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

V konaní na súdoch nižších stupňov bolo preukázané, že nebytové priestory navrhovateľa boli po určitý čas užívané odporcom bez akéhokoľvek právneho titulu a bez toho, že by za to platil náhradu. V dôsledku toho došlo na úkor navrhovateľa k získaniu bezdôvodného obohatenia, ktoré spočíva v získaní majetkovej hodnoty subjektom, ktorý nebytové priestory užíval bez poskytovania akejkoľvek náhrady. Majetkovú hodnotu v uvedenom zmysle totiž získa (obohatí sa) nielen ten, komu sa zvýšili aktíva alebo znížili pasíva, ale aj ten, komu sa neznížili aktíva, hoci by sa inak – pokiaľ by existoval právny dôvod plnenia – jeho majetkový stav zmenšil, pretože za prijímané plnenie by musel poskytovať náhradu.

V danom prípade súd prvého stupňa, ktorý žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia vyhovel, pri určení jeho výšky vychádzal z výšky nájomného za prenajaté nebytové priestory dohodnutého účastníkmi v neplatnej zmluve o nájme nebytových priestorov. Samotnú výšku bezdôvodného obohatenia za jednotlivé mesiace pritom žiaden z účastníkov nespochybňoval a výhrady odporcu sa vzťahovali len k dobe trvania nájmu, pretože podľa jeho tvrdenia nájom skončil už 1. augusta 2005 a nie 31. augusta 2005. Obranu odporcu, pokiaľ ide o náhradu vynaložených investícií do predmetu nájmu, súd prvého stupňa považoval za účelovú, pretože vykonaným dokazovaním mal preukázané, že uvedenými investíciami k zhodnoteniu nehnuteľnosti navrhovateľa nedošlo.

Krajský súd konajúc o odvolaní účastníkov (odvolanie navrhovateľa smerovalo len do výroku o trovách konania) zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a návrh vo veci samej zamietol s odôvodnením, že základ žaloby bol síce preukázaný, avšak navrhovateľ neoznačil dôkazy na objektivizovanie výšky uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia

a zmluvu o nájme nebytových priestorov, v ktorej si účastníci pôvodne dohodli výšku mesačného nájomného, nemožno za takýto dôkaz považovať, pretože zmluva je absolútne neplatná (uzavretá bez predchádzajúceho súhlasu obce). Podľa dovolacieho súdu uvedený právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého neplatná zmluva o nájme nebytových priestorov, v ktorej bola účastníkmi dohodnutá okrem iného aj výška mesačného nájomného, nie je spôsobilým dôkazným prostriedkom preukazujúcim výšku uplatneného nároku, nemožno považovať za správny. Aj keď zmluva o nájme nebytových priestorov, ktorú účastníci uzavreli, je neplatným právnym úkonom, táto listina je dôkazným prostriedkom, ktorý je spôsobilý preukázať určité skutkové okolnosti ako predmet nájmu, výšku mesačného nájomného (ktorá nebola v priebehu celého konania odporcom spochybnovaná), teda ide o listinu, ktorá nepochybne má svoju výpovednú hodnotu a je spôsobilá byť dôkazným prostriedkom.

Podľa § 125 veta prvá O.s.p. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov, fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch účastníkov. Dôkaz listinou sa vykoná tak, že predseda senátu alebo samosudca na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah (§ 129 ods. 1 veta pred bodkočiarkou O.s.p.).

Procesná teória i procesná prax pod dôkaznými prostriedkami rozumie také prostriedky, ktorými možno zistiť skutočný stav veci. Citované ustanovenie § 125 veta prvá O.s.p. príkladmo vypočítava najbežnejšie dôkazné prostriedky. Patrí medzi ne aj listina, za ktorú sa na účely občianskeho súdneho konania považuje písomný prejav v jazykovej forme, spôsobilý na vykonanie dôkazu spôsobom predpokladaným ustanovením § 129 ods. 1 veta pred bodkočiarkou O.s.p. Pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny (prvopis, pôvodné znenie) alebo o jej odpis, či fotokópiu (fotograficky zhotovenú kópiu) alebo iným spôsobom zhotovenú kópiu. Aj fotokópia listiny je totiž spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom. Občiansky súdny poriadok v žiadnom svojom ustanovení neukladá súdu povinnosť vykonávať dôkaz iba originálom listiny. I keď originál listiny je všeobecne ako dôkazný prostriedok zásadne vhodnejší než jej neoverená fotokópia, aj keď súd, pokiaľ pre to nie sú závažné dôvody, by sa nemal pri dokazovaní uspokojiť s fotokópiou listiny, nemožno taký postup považovať za postup odporujúci zákonu. Dôkaz vykonaný fotokópiou listiny hodnotí súd ako každý iný dôkaz podľa zásad upravených v § 132 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedený výklad nemožno prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu, že neplatná písomná zmluva o nájme nebytových priestorov, obsah ktorej účastníci nespochybňovali, a v ktorej nimi bola dohodnutá aj výška mesačného nájomného za užívanie nebytových priestorov, ktorú taktiež v priebehu celého konania nespochybňovali, nie je dôkazným prostriedkom v zmysle § 125 O.s.p., ktorým by bolo možné objektivizovať výšku bezdôvodného obohatenia.

V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebný dôsledne aplikovať aj na postup súdu obsiahnutý v ustanovení § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p., a v každom štádiu konania zvážiť, ktoré dôkazy vzhľadom k uplatňovanému petitu je treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ustanovenia nie je ani v rozpore so všeobecne uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) záleží na jeho hodnotení (§ 132 O.s.p.).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnych záveroch, ktoré nezodpovedajú právnemu posúdeniu veci považovanému dovolacím súdom za správne. Dovolateľ preto opodstatnene v dovolaní uplatnil dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Dovolací súd so zreteľom na zrušenie rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej a s prihliadnutím na závislosť zmeňujúceho výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania od výroku rozhodnutia vo veci samej, zrušil aj výroky rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania (§ 243b ods. 1 O.s.p.) a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. decembra 2008

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková